

S

yn. akt I C 661/22 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Halina Maliszewska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2023 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 9.805,22 zł (dziewięć tysięcy osiemset pięć złotych 22/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09 września 2020 r. do dnia zapłaty;

przyznaje P. K. - kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. K. - wynagrodzenie w wysokości 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych i 00/100) oraz zwrot wydatków w kwocie 51,93 zł (pięćdziesiąt jeden złotych i 93/100);

zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.802,93 zł (dwa tysiące osiemset dwa złote i 93/1000 tytułem zwrotu kosztów postępowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 661/22 upr.

Uzasadnienie pkt I i III wyroku

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 9.805,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09 września 2020 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że z wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie II Wydział Karny, sygn. akt II W 174/20 z dnia 15 maja 2020 r. wynika, że pozwany w dniu 19 października 2019 r. kierując pod wpływem alkoholu pojazdem K. o nr rej. (...) doprowadził do uszkodzenia pojazdu S. o nr rej. (...). Pojazd marki K. w chwili szkody objęty był przez powoda ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód podał, że przeprowadził postępowanie likwidacyjne uznając swoją odpowiedzialność, wypłacił odszkodowanie w kwocie 9.805,52 zł. i nabył prawo do roszczenia zwrotnego od sprawcy szkody. Powód wystąpił pismem z dnia 26 sierpnia 2020 r. do pozwanego z wezwaniem do zwrotu wypłaconego świadczenia na podstawie art. 828 § 1 k.c. w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Wezwanie doręczono w dniu 01 września 2020 r., jednakże pozwany nie uiścił należności.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 17 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1828/21 upr. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu.

Odpis powyższego nakazu zapłaty nie został skutecznie doręczony pozwanemu na adres wskazany w pozwie, w związku z czym Referendarz sądowy zarządzeniem z dnia 26 września 2022 r. na wniosek powoda ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora procesowego.

Kurator w imieniu pozwanego w terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, o przyznanie mu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora wyznaczonego dla pozwanego z miejsca pobytu według norm przepisanych bez powiększania o stawkę podatku VAT oraz o zwrot uzasadnionych wydatków w postaci poniesionych kosztów podróży z miejsca zamieszkania do siedziby Sądu w celu zapoznania się z aktami sprawy i wykonania ich fotokopii. W wypadku przegrania procesu kurator wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że powód wraz z pozwem nie przedłożył żadnej wiarygodnej dokumentacji wskazującej na zasadność dochodzonego roszczenia, a w szczególności na odpowiedzialność pozwanego na zasadzie regresu ubezpieczeniowego. Jedynymi dokumentami, w których pojawia się imię i nazwisko pozwanego są wyrok Sądu Rejonowego w Kwidzynie w sprawie II W 174/20 oraz sporządzone w oparciu o ten wyrok wezwanie do zapłaty. Przedłożony wraz z pozwem wyrok nie jest wiążący dla Sądu w postępowaniu cywilnym na podstawie art. 11 k.p.c., ponieważ pozwany został skazany za wykroczenie, a nie za przestępstwo. Oznacza to, że Sąd cywilny powinien we własnym zakresie przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu ustalenia stanu faktycznego i nie może oprzeć się o ustalenia Sądu karnego. Z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego nie wynika, że to do M. K. powinno być skierowane roszczenie regresowe powoda. W pozostałej dokumentacji zgromadzonej przez powoda nie pojawia się nawet wzmianka o pozwanym. Również w załączonej na płycie CD dokumentacji likwidacji szkody nie pojawia się imię i nazwisko pozwanego. W szczególności nie widnieje on w dokumencie stanowiącym druk zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC. W dokumentacji powoda w żadnym miejscu nie wskazano pozwanego jako sprawy szkody. Wobec powyższego w ocenie kuratora strona powodowa nie wykonała ciężącego na niej obowiązku z art. 6 Kodeksu cywilnego, ponieważ wraz z pozwem nie przedłożyła żadnego wiarygodnego dokumentu na okoliczność udowodnienia swoich twierdzeń. Ponadto w materiale dowodowym przedstawionym przez powoda są nieścisłości, np. inaczej określone dokładne miejsce kolizji w wyroku i w druku zgłoszenia szkody, różne numery polisy w pozwie i załączniku do pozwu, inne podstawy prawne roszczenia w pozwie i wezwaniu do zapłaty. Ponadto wezwanie do zapłaty zostało nadane na adres z błędnie wskazanym kodem pocztowym, co oznacza, że nie może być mowy o skutecznym wezwaniu do zapłaty, co w niniejszej sprawie było niezbędne dla skutecznego wytoczenia powództwa.

W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu nakaz zapłaty z dnia 17 grudnia 2021 r. utracił moc w całości. Sprawa została zarejestrowana pod nową sygnaturą akt I C 661/22 upr.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. K. w dniu 19 października 2019 roku o godzinie 16:15 na ulicy (...) w K., kierując w stanie nietrzeźwości (1,18 alkoholu w wydychanym powietrzu), samochodem osobowym marki K. (...) o nr rej. (...) najechał na znak drogowy D-1 i D-6, zjechał na przeciwny pas ruchu i uderzył w prawidłowo jadący pojazd marki S. o nr rej. (...) kierowany przez R. M. oraz O. o nr rej. (...) kierowany przez M. P..

W toku postępowania przygotowawczego M. K. przyznał się do winy za spowodowanie wyżej wskazanej kolizji, szczegółowo opisał jak doszło do zdarzenia i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie wyrokiem z dnia 15 maja 2020 r., w sprawie o sygn. akt II W 174/20 uznał M. K. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i wymierzył grzywnę w kwocie 200 zł. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 maja 2020 r.

(**dowód:** odpis wyroku w sprawie II W 174/20 k. 5v– 6 akt, akta sprawy o wykroczenie II W 174/20 Sądu Rejonowego w Kwidzynie (notatka urzędowa k. 1-2 akt II W, protokół badania stanu trzeźwości M. K. k. 3-4 akt II W, protokół przesłuchania M. K. k. 7-9 akt i 14-15 akt II W, wniosek o ukaranie bez przeprowadzenia rozprawy k. 25 akt II W, wyrok k. 59 akt II W))

Pojazd marki K. (...) o nr rej. (...) w okresie od 11 czerwca 2019 r. do 10 czerwca 2020 r. był objęty ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w powodowym (...) S.A. z siedzibą w W. (polisa (...) numer (...)).

Poszkodowany R. M. zgłosił szkodę powodowi, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne w sprawie nr (...).

Decyzją z dnia 20 listopada 2019 r. powód przyznał poszkodowanemu R. M. odszkodowanie (zwrot kosztów naprawy blacharsko – lakierniczej) w kwocie 8.975,27 zł za szkodę w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...), która zgodnie z upoważnieniem poszkodowanego w dniu 21 listopada 2019 r. została przekazana na rzecz (...) sp. z o.o. ((...)) w G..

Decyzją z dnia 28 listopada 2019 r. powód przyznał poszkodowanemu R. M. zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 830,25 zł, która zgodnie z upoważnieniem poszkodowanego została przekazana na rzecz przedsiębiorstwa P.H.U. (...) w G..

(**dowód:** wydruk z systemu (...) S.A. k. 4-5 akt, potwierdzenia przelewów k. 6v-7 akt, akta postępowania likwidacyjnego na płycie CD k. 11 akt, decyzja z dnia 28.11-2019 r. k. 88 akt, decyzja z dnia 20.11-2019 r. k. 94 akt, faktura VAT nr: (...) k. 106v-107 akt, upoważnienie k. 107v akt, zgłoszenie szkody k. 137v-139 akt)

Pismem z dnia 26 sierpnia 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.805,52 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Wyżej wskazane pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 01 września 2020 r. o godzinie 10:45. Pozwany nie zapłacił żądanej kwoty ani nie odpowiedział na wezwanie powoda.

(**dowód:** wezwanie do zapłaty k. 7v akt, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A. k. 8- 9 akt)

W pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu w wyniku wypadku uległy drzwi lewe tylne, błotnik lewy tylny, zderzak po lewej stronie oraz felga lewa tylna.

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu w (...) serwisie (...) przy zastosowaniu części oryginalnych jakości O, stawek za roboczogodzinę 120 zł netto oraz normaliów w wysokości wartości 2% części zamiennych nie powinny przekroczyć kwoty 9.204,83 zł brutto.

(**dowód:** opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego M. A. k. 153-161 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sad uznał roszczenie powoda w całości za uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 11 zd. 1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Związanie sądu w postępowaniu cywilnym wyrokiem karnym dotyczy faktu popełnienia przestępstwa. W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z czynu zabronionego, za popełnienie którego pozwany został ukarany

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie II Wydziału Karnego z dnia 15 maja 2020 roku, sygn. akt II W 174/20. Wskazany wyrok dotyczył jednakże nie przestępstwa, lecz wykroczenia z art. 86 § k.w., więc zawarte w nim ustalenia nie były wiążące dla Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę. Wobec kwestionowania przez kuratora odpowiedzialności pozwanego co do zasady Sąd był zatem zobowiązany do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie osoby odpowiedzialnej za spowodowanie kolizji drogowej z dnia 19 października 2019 r. jedynie posiłkując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie II W 174/20, które również podlegały swobodnej ocenie Sądu.

Stan faktyczny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych zawartych w aktach niniejszej sprawy, aktach postępowania likwidacyjnego (...) oraz aktach sprawy II W 174/20 a także na podstawie opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Kurator ustanowiony dla pozwanego zwrócił jednak uwagę na pewne rozbieżności w treści dokumentów wchodzących w skład materiału dowodowego, które w ocenie Sądu nie świadczą w żaden sposób o niewiarygodności tych dokumentów.

Jak wiadomo jest Sądowi z urzędu, budynki numer (...) stanowią bloki mieszkalne usytuowane prostopadle do ulicy (...) w K.. Ze szkicu sytuacyjnego stanowiącego integralną część notatki urzędowej zawartej w aktach sprawy o wykroczenie II W 174/20 (k. 2) wynika, że zdarzenie drogowe z udziałem pozwanego miało dynamiczny charakter, ponieważ pojazd prowadzony przez pozwanego przemieszczał się ulicą (...). Różnica w określeniu dokładnej lokalizacji kolizji w wyroku i zgłoszeniu szkody ma zatem swoją przyczynę najprawdopodobniej w dynamice zdarzenia, a analiza porównawcza akt sprawy o wykroczenie i akt postępowania likwidacyjnego nie pozostawia wątpliwości, że obydwa postępowania dotyczyły tego samego zdarzenia, co wynika przede wszystkim z daty oraz danych pojazdów i osób uczestniczących w kolizji. Ponadto jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, w niniejszej sprawie Sąd dokonał własnych ustaleń faktycznych co do przebiegu kolizji z dnia 19 października 2019 roku nie będąc związanym treścią wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie II Wydziału Karnego z dnia 15 maja 2020 roku, sygn. akt II W 174/20, więc ewentualne błędne oznaczenie miejsca zdarzenia we wskazanym wyroku nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego z tytułu roszczenia regresowego powoda nie miał istotnego znaczenia fakt, na wysokości którego dokładnie bloku kolizja miała miejsce.

Wskazany w pozwie numer polisy (...) niewątpliwie stanowił oczywistą omyłkę, która nie miała jednakże większego znaczenia wobec faktu, że wraz z pozwem powód przedłożył wydruk ze swojego systemu zawierający prawidłowy numer polisy (...). Z wydruku tego jednoznacznie wynika, że przedmiotowa polisa obejmowała pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 11 czerwca 2019 r. do 10 czerwca 2020 r., co oznacza, że pojazd prowadzony przez pozwanego był ubezpieczony przez powoda w dniu kolizji z 19 października 2019 roku.

Omyłkę stanowiło również wskazanie przez powoda w pozwie art. 828 § 1 k.c. (dotyczącego roszczenia ubezpieczyciela przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę) jako podstawy prawnej wezwania do zapłaty wystosowanego do pozwanego pismem z dnia 26 sierpnia 2020 r. Również ta omyłka była nieistotna wobec wskazania w wezwaniu do zapłaty prawidłowej podstawy prawnej roszczenia, tj. art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tym bardziej, że tą samą podstawę prawną powód wskazał w toku postępowania w niniejszej sprawie w piśmie procesowym z dnia 04 listopada 2022 r.

Natomiast mimo wpisania w wezwaniu do zapłaty błędnego kodu pocztowego (85-200 zamiast 82-500) przesyłka zawierająca to wezwanie musiała zostać zaadresowana prawidłowo, ponieważ z wydruku z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej (k. 8 – 9) wynika, że korespondencja została skutecznie doręczona pozwanemu w dniu 01 września 2020 r.

Sąd pełen walor dowodowy przyznał również opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgra inż. M. A., która w ocenie Sądu została sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny przez osobę, której wiedza, kwalifikacje i umiejętności zawodowe nie budzą wątpliwości. Opinia ta zawiera logiczne i należyte umotywowane wnioski, a ponadto strony postępowania w określonym terminie nie wniosły do niej zarzutów, co pozwala na przyjęcie, że nie kwestionują jej treści. Powód przyznał to wprost w piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2023 r.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny co do zakresu szkody powstałej w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...), a także wysokość kosztów naprawy tego pojazdu. Kurator reprezentujący nieznanego z miejsca pobytu pozwanego nie kwestionował bowiem przebiegu postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez powoda ani ustaleń dokonanych w trakcie tego postępowania. Nie wniósł także zarzutów do opinii biegłego w części dotyczącej celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, wobec czego kwotę wyliczoną przez biegłego uznać należy za bezsporną. Kurator pozwanego nie kwestionował również zasadności przyznania poszkodowanemu kwoty 830,25 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego.

Istota sporu sprowadzała się zatem do rozstrzygnięcia, czy pozwany M. K. jest osobą odpowiedzialną za spowodowanie kolizji z dnia 19 października 2019 roku i czy zobowiązany jest do zwrotu powodowi wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania.

Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst ujednolicony Dz.U. z 2022 r. poz. 2277), zgodnie z którym Zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący m.in. wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości.

Dopuszczalność dochodzenia roszczenia zwrotnego na podstawie wyżej określonych przesłanek jest wyrazem pobocznych funkcji ubezpieczeń obowiązkowych, wypełniających także zadania kompensacyjne (przywrócenie zakładowi ubezpieczeń poprzedniego stanu materialnego) oraz prewencyjno-wychowawcze w zakresie represji majątkowej (nałożenie na kierującego pojazdem obowiązku zwrotu wypłaconego odszkodowania stanowi dla niego istotną uciążliwość, niejednokrotnie subiektywnie bardziej dolegliwą aniżeli sankcja za popełnione przestępstwo lub wykroczenie). W tego typu sprawach sąd nie jest bezwzględnie związany wysokością odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń, w związku z czym w niniejszym postępowaniu koszty naprawy uszkodzonego pojazdu zostały zweryfikowane przez biegłego.

Jak wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia, fakt uznania obwinionego M. K. za winnego popełnienia wykroczenia i wymierzenia mu kary prawomocnym wyrokiem Sądu nie przesądzał o jego odpowiedzialności regresowej względem powoda. W związku z powyższym Sąd rozpoznający niniejszą sprawę dokonał samodzielnej analizy dowodów zgromadzonych w aktach sprawy II W 174/20. W ocenie Sądu treść materiału dowodowego zawartego w aktach ww. sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, że osobą odpowiedzialną za spowodowanie kolizji drogowej z dnia 19 października 2019 r. był pozwany M. K..

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że pozwany na żadnym etapie postępowania w sprawie o wykroczenie nie kwestionował ani swojego stanu nietrzeźwości w chwili zdarzenia ani swojej winy za zdarzenie. Wynika to jednoznacznie z protokołów przesłuchania z dnia 25 października 2019 r. (Zapoznałem się z treścią przedstawionego mi w dniu dzisiejszym zarzutu. Zrozumiałem jego treść i przyznaję się do jego popełnienia) oraz 22 stycznia 2020 r. (Przedstawiony mi w dniu dzisiejszym zarzut popełnienia wykroczenia zrozumiałem i przyznaję się do jego popełnienia w całości). Co więcej, pozwany wyrażał zgodę na zaproponowane przez oskarżyciela publicznego kary, i to zarówno na pierwotną propozycję 5.000 zł na FPiPPP, trzech lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 30 zł (k. 9 akt II W 174/20), jak i ostateczną 200 zł grzywny (k. 15 akt II W 174/20), która została zamieszczona we wniosku o ukaranie i orzeczona wyrokiem Sądu. W tych okolicznościach

kwestionowanie przez kuratora reprezentującego pozwanego, że pozwany był sprawcą kolizji pozostaje w sprzeczności z zeznaniami samego pozwanego.

Ponadto przebieg kolizji i stan nietrzeźwości pozwanego zostały wyjaśnione i ustalone na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K.. Pozwany nie zaprzeczał, że przed jazdą samochodem spożywał alkohol, wyjaśnił gdzie, w jakich okolicznościach i ile wypił alkoholu a dodatkowo wynik jego badania na zawartość alkoholu w organizmie został udokumentowany stosownym protokołem z badania, podpisanym przez pozwanego (k. 3 – 4 akt sprawy II W 174/20), z którego wynika, że pozwany w chwili zdarzenia miał 1,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż to pozwany M. K. jest osobą odpowiedzialną za uszkodzenie pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 19 października 2019 roku. Nadmienić należy, że z uwagi na nieznanne miejsce pobytu pozwanego nie było możliwe przesłuchanie go w charakterze strony, wobec czego Sąd musiał posiłkować się dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania wykroczeniowego. Zgromadzony jednak w tej sprawie materiał dowodowy był wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy i potwierdzenia zasadności roszczenia powoda.

Wyrządzenie przez pozwanego szkody w stanie po spożyciu alkoholu stanowi podstawę jego odpowiedzialności regresowej wobec ubezpieczyciela będącego powodem na podstawie cytowanego wyżej art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych .... Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że nazwisko pozwanego nie pojawia się w żadnym z dokumentów zawartych w aktach postępowania likwidacyjnego. Wina pozwanego została bowiem wykazana w toku postępowania w sprawie o wykroczenie, a wątpliwości nie budził fakt, że obydwa postępowania miały swoje źródło w tym samym zdarzeniu, o czym wspomniano już we wcześniejszej części uzasadnienia.

W niniejszej sprawie kurator kwestionował odpowiedzialność pozwanego co do zasady i wysokości. Okolicznością bezsporną był fakt, że powód przyznał poszkodowanemu R. M. i wypłacił wskazanym przez niego podmiotom odszkodowanie w łącznej wysokości 9.805,52 zł. Na wyżej wskazaną kwotę składały się koszty naprawy pojazdu w wysokości 8.975,27 zł oraz koszty wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 830,25 zł. Koszty pojazdu zastępczego nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a koszty naprawy samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) nie przekraczały wysokości celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, które zgodnie z opinią biegłego M. A. wynoszą 9.204,83 zł. Wypłacone zatem R. M. odszkodowanie nie było zawyżone.

Wobec powyższego powództwo wniesione w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 2277) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.805,22 zł.

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 09 września 2020 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wbrew zarzutom strony pozwanej Sąd uznał, że powód wykazał doręczenie pozwanemu wezwania do zapłaty. Powód wykazał, że pismem nadanym w dniu 28 sierpnia 2020 r. o godz. 14:15 wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.805,52 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to doręczono pozwanemu w dniu 01 września 2020 r. o godzinie 10:45 (co z kolei powód wykazał poprzez przedłożenie wydruku z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A.), zatem termin na uregulowanie kwoty wypłaconego odszkodowania upłynął pozwanemu z dniem 08 września 2020 r.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą spór. Nadmienić należy, że Sąd nie dysponował informacjami na temat sytuacji życiowej i finansowej

pozwanego, wobec czego nie dopatrzyl się podstaw do uwzględniania wniosku kuratora o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.802,93 zł składały się poniesione przez powoda wydatki na:

opłatę od pozwu - 500 zł;

opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł;

koszty doręczenia korespondencji przez Komornika Sądowego – 72,20 zł (postanowienie z k. 34);

koszty czynności Komornika Sądowego zmierzających do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania pozwanego – 52,20 zł (postanowienie z k. 36);

wynagrodzenie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – 720 zł;

zwrot wydatków kuratora – 51,93 zł;

koszty opinii biegłego M. A. – 1.389,60 zł (k. 166).

Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Sędzia Halina Maliszewska